



HOMILIE

van Mgr. Van den Hende bij de chrismamis, Kathedraal HH. Laurentius en Elisabeth Rotterdam, woensdag 12 april 2017

Jesaja 61, 1-3a.6a.8b-9
Openbaring 1, 5-8
Lucas 4, 16-21

Broeders en zusters in Christus, het is belangrijk dat we vanavond hier zijn. Aan de vooravond van de belangrijkste dagen van ons kerkelijk jaar, de dagen van Jezus' verlossend lijden, zijn kruisdood en verrijzenis. We zijn vanavond bisdombreed bijeen. Morgen, overmorgen en daarna zullen we op verschillende plaatsen in ons bisdom in verbondenheid met elkaar het paasfeest vieren. Maar vanavond zijn we als bisdom samen gekomen voor de oliewijding, de zegening van de olie voor de zieken en de geloofsleerlingen, en de wijding van het chrisma.

Ik hoorde in de gang zeggen: hij zal het waarschijnlijk weer hebben over het netwerk van liefde als beeld voor de Kerk. Dat wil ik inderdaad doen. Sinds de viering van het 60-jarig bestaan van ons bisdom hebben we meerdere keren benadrukt dat we als Kerk een netwerk van liefde zijn rond Christus. Voor velen is het thema netwerk van liefde iets geworden dat in het hart wordt bewaard. Het is een netwerk verbonden met Christus om in zijn Naam te bouwen aan een beschaving van liefde. Maar als we dat voortvarend aan willen pakken kan het ook heel gauw een koepelorganisatie worden van doeners. Daarom is het belangrijk dat we naast het verkondigen en de naastenliefde en al ons bouwen aan een beschaving van liefde, ook aan de ander kant beginnen en stilstaan bij het gebed.

Een netwerk van liefde dat met enthousiasme bezig is met allerlei activiteiten, dat als het ware 'losgaat' om het evangelie te verkondigen in woord en daad, kan zich met alle goede bedoelingen ook loszingen van de Heer. Vanavond mogen we juist rond die Heer -die gestorven en verrezen is- samen zijn. De Kerk als netwerk van liefde rondom Christus begint bij het gebed. Zoals we vandaag lezen dat Jezus in de synagoge is, waar gebeden wordt en het stil kan zijn, waar uit de Schrift wordt gelezen. Het is de plek waar je in gebed dingen bij God kunt brengen, waar je kunt leren en in gebed van God kunt ontvangen.

Jezus gaat naar de synagoge. "Volgens zijn gewoonte", staat er (Lucas 4, 16). De Heer gaat heel bewust naar de synagoge. Het is geen ingesleten gewoonte, of omdat anders het hele dorp zou zeggen: hij gaat tegenwoordig niet meer. Nee, de Heer heeft het nodig. Hij is trouw in het gebed en Hij zoekt het om verbonden te zijn met de Vader die Hem gezonden heeft. En al zondert Hij zich af in het gebed, dat gebed wordt nooit wereldvreemd. Want Hij brengt de mensen die Hem zo ter harte gaan voor de Vader. De apostelen die Hij kiest (Lucas 6, 12-16), de mensen die Hij geneest, de mensen die naar Hem toekomen met vragen en verwachtingen, al deze mensen brengt Hij voor de Vader die Hem gezonden heeft. En in de synagoge, zoals we vandaag horen, betreft Hij de woorden van Jesaja op zichzelf en Hij zegt: ze komen nu tot volle wasdom en vervulling. Het Schriftwoord is thans in vervulling gegaan (Lucas 4, 21) Ik ben degene die gezonden is en die beloofd is, opdat de wereld mag leven (cf Lucas 4, 43; Johannes 4, 16-17).



De Heer begint bij het gebed, het is steeds opnieuw zijn vertrekpunt voor zijn werk onder de mensen. En de leerlingen zeggen: Heer, leer ons bidden (Lucas 11, 1-5), want zonder dat houden we niet vol wat U ons toevertrouwt.

We mogen hier samen zijn in de kathedraal van ons bisdom, maar we leven en wonen op heel veel plaatsen. We laten op veel plaatsen onze sporen na vanuit onze kerkgebouwen komen wij tot allerlei vormen van naastenliefde en vrijwilligerswerk op allerlei plaatsen waar we steun bieden, omdat het evangelie ons daartoe aanzet en wij in Christus' Naam op andere plaatsen willen komen, bij medemensen voor wie eveneens de Blijde Boodschap van het evangelie bedoeld is.

Vandaag mogen we als bisdom samen zijn in geloof en we weten dat we ook samen moeten bidden. De Heer zegt weliswaar tot ons dat ons gebed zonder opsmuk kan zijn, met de ramen en deuren dicht, want de Vader die in het verborgene ziet weet of de woorden uit ons hart komen, wanneer we bidden zonder omhaal van woorden (Matteüs 6, 5-6).

We vieren de heilige Eucharistie. We mogen de levende Heer verwelkomen en ontvangen als onze gastheer en als voedsel. De eucharistie is een grootste dankgebed dat de Kerk gegeven is, als bron en hoogtepunt voor ons leven in geloof. De priesters zullen vandaag opnieuw hun gelofte uitspreken. Ooit gewijd tot priester voor de Kerk, een groot aantal van hen specifiek voor ons bisdom, zijn de priesters zich ervan bewust dat je steeds je toewijding mag hernieuwen en de kracht en genade van de Heer mag ontvangen om het dienstwerk te volbrengen met het oog op de Kerk die een netwerk van liefde is en waarvan we deel zijn. De priesters wil ik zeggen: probeer trouw te zijn aan je gebed, want er wordt veel van jullie gevraagd. Het voorgaan in geloof (door uw heiliging, verkondiging en leiding), het op het spoor komen van allerlei talenten die de Heer aan de verschillende leden van het lichaam van Christus gegeven heeft, het gebed voor mensen. Ik zou u willen vragen, priesters, om ook dat gebed een belangrijke plek te blijven geven in uw dienstwerk. Het bidden van het brevier is soms ingewikkeld. Misschien zit je te knikkebollen na een lange dag werken, maar het zijn de psalmen die ook de Heer bad. En de diakens, gewijd omwille van het dienstwerk van de liefde (het dienstbetoon), zij sluiten zich aan bij dit gebed. Door het gebed kunnen we pas echt beseffen dat wat we doen en wat we zeggen en tot stand brengen, en zelfs als we vallen, het altijd in Gods aanwezigheid is, die nooit laat varen het werk van zijn handen (Psalm 138, 8).

Inmiddels bidden ook veel gelovigen het getijdengebed. In de Psalmen wordt het Woord van God tot gebed van de mensen (CKK 2587). Het wordt inderdaad het gebed van mensen: Heer, ik bid tot U vanuit de diepten (Psalm 130); Heer, ik dank U (Psalm 118); U heeft me altijd nieuwe moed gegeven (Psalm 138).

We weten van de Heer dat volharden in gebed belangrijk is als we verbonden willen zijn en blijven met de Heer die liefde is (Lucas 18; cf Johannes 15).

Dit jaar gedenken we in de Kerk dat honderd jaar geleden (1917) bij de verschijningen in Fatima ons op het hart is gedrukt om te blijven bidden. Ook Maria vraagt te volharden in gebed. En voor velen is de rozenkrans instrument bij uitstek om samen met Maria tot de Vader te bidden en biddend te denken aan de vele dingen die God ons in zijn heilsgeschiedenis geschonken heeft.



Blijf bidden. Ik zeg het ook tegen mezelf. Want net als u denkt een bisschop wel eens: ‘als ik dit of dat nog even kan doen, als ik hier nog even een punt zet en dit afmaak...’ Maar, het is niet goed om los te komen van de Heer, en daarom is het dus nodig om te blijven bidden.

We moeten niet gaan denken: nou, nog even bidden, maar dan moet ik toch echt aan de slag. Bidden is ons vertrekpunt, onze levende band met de Heer die het middelpunt is van de Kerk als netwerk van liefde. Het gebed leert ons de juiste proporties te zien, als je bijvoorbeeld teleurgesteld bent, geen waardering of gehoor krijgt. Het gebed kan ons helpen om de blik en het hart helder te houden en scherp op waar het in het evangelie om gaat. Dat we duidelijk zien waar nood is en waar een vraag aan ons wordt gesteld, en dat we zien dat de Heer ons voortdurend wil bemoedigen en tot hulp zijn.

Het gebed tot bemoediging. De heilige oliën en het chrisma gaan we straks gebruiken wanneer we biddend de sacramenten mogen vieren.

De Kerk als een netwerk van liefde tot opbouw van een beschaving van liefde. Dat kan niet zonder gebed, anders wordt het een netwerk los van Christus, een paraplu zonder handvat.

Broeders en zusters in Christus, het is goed om hier voor de chrismamis samen te zijn en ons met nadruk voor te nemen om opnieuw trouw te zijn aan het gebed, danwel met overtuiging ons gebedsleven voort te zetten. Dan pas kan de Heer ons hart ten diepste verrijken en ons troost en vergeving schenken als we aan de grond zitten.

Mogen we zo op weg gaan naar Pasen en als netwerk van liefde verbonden zijn en blijven met de verrezen Heer, die ons liefheeft (cf Apocalyps 1, 5) en die niet geaarzeld heeft zijn leven te geven en zijn misdadigers te vergeven en die naar ons smeken luistert, telkens weer.

Moge de Heer ons bidden en werken aanvullen, opdat het helemaal in zijn Geest mag zijn. Amen.